

[Socialministeren.]

fuldstændig enig med Socialministeren, at han var fuldstændig enig i den Maade, hvorpaa Komiteens Arbejde var tilrettelagt. Jeg gaar ud fra, at Hr. Perregaard virkelig har fremsat de Udtalelser, der tillægges ham. Personlig tror jeg efter mit Kendskab til ham, at det ikke er rigtigt, personlig er jeg overbevist om, at der er sket en eller anden Misforstaaelse eller Misbrug af hans Udtalelser.

Der forelaa fra denne Komité en enstemmig Vedtagelse om den Fremgangsmaade, man vilde anvende, og der krævedes af de hjemløse baade Legitimation og Kontrol med deres Forhold. Jeg vil her gøre opmærksom paa, at den Repræsentation af de hjemløse, der har været forhandlet med i de senere Dage, selv er med til at administrere denne Hjælp, den hjælper selv dem, der er ansat paa Centralkontoret eller det nye Kontor paa Enghavevej, saa vidt jeg ved, uden at faa noget som helst for det, med at administrere disse Midler.

Man har angrebet mig eller Komiteen — man maa gerne sige mig, jeg tager det fulde Ansvar for det — for, at man ikke har indskrænket sig til alene at give Sengeplads, men ogsaa har givet Penge i Stedet for Spisebiller. Ja, hvis man vidste paa Forhaand, at de hjemløse, som der her er Tale om, ikke kunde administrere 8 Kr. om Ugen, vilde jeg heller ikke være gaaet med til at give Penge; men naar man kender lidt til den Æresfølelse, der netop findes i disse Kredse, hos en Mængde Mennesker — og den kender jeg, jeg kender den ogsaa fra Arbejdsanstalterne, de kan have deres Fejl og Svagheder, det kan ogsaa være Laster, men de har Æresfølelse og mange af dem en meget udpræget Æresfølelse —, er jeg tilbøjelig til først at kalde paa Mennesket og betro ham de rede Penge — det er ikke saa mange, det drejer sig om, saa man kan fristes til at misbruge dem — og først, hvis de misbrugte disse faa Kroner, sige: Nu maa I nøjes med at faa Spisebiller. Der var ogsaa Enighed i Komiteen om, at derved viste man den største Tillid til de Mennesker. Man har ikke Lov til paa Forhaand at dømme dem, naar man ikke kender dem.

Man har dernæst kritiseret, og det gjorde det ærede Medlem Hr. Krag ogsaa, at der ikke var noget Samarbejde med de

sædvanlige Forsørgelsesinstitutioner. Jo, det er der, der er Samarbejde, der er Kontrol, bl. a. gaaende ud paa, at i de Tilfælde, hvor man kan hjælpe vedkommende til at komme hjem til Landkommunen, hvor han hører hjemme, støtter Centralkontoret ham til det.

Det var jeg allerede opmærksom paa i Fjor. Hvis ærede Medlemmer erindrer det, vil de vide, at det skyldtes Socialministeren, at der blev knyttet Lederen af de daværende hjemløse — nu kan de ikke lide ham, men den Gang var han Lederen —, Hr. Knudsen, til Centralkontoret for det samlede Velgørenhedsarbejde og Kommunen i København som Leder af et Anvisningskontor for hjemløse. Finansudvalget bevilgede, det er jeg glad for, efter nogen Betænkelighed 10 000 Kr. netop til denne Virksomhed, der gik ud paa at føre Kontrol i den Forstand, at man i størst muligt Omfang hjalp Folk til at komme tilbage til den Kommune, hvor de hørte hjemme, fremfor at gaa under i Storbyen blandt Proletariatet. Der er alt-saa et nøje Samarbejde.

Og naar den ærede Ordfører Hr. Krag siger, at Stillingen til Alimenterne undrer ham, og naar Venstreblade ude omkring skriver Artikler i disse Dage om min haabløse Stilling til Alimenter-Spørgsmaalet nu og saa ved mit Arbejde for Socialreformen, saa maa jeg gøre opmærksom paa, at jeg ved meget godt, hvad jeg gør. Saa snart jeg handler paa det sociale Lovgivningsomraade, ved jeg meget godt, hvad jeg gør, jeg har Erfaringer nok for, hvad jeg foretager mig.

Socialreformen gaar ud paa, at der overhovedet kun kan dekretes Afsoning for de Beløb, som en Alimenter kan betale, men ikke vil betale. Socialreformforslaget staar derfor i fuldstændig Modstrid med den nuværende Lovgivning, hvorefter der kan forlanges Afsoning uden Hensyn til, om vedkommende overhovedet kunde betale, selv om han vilde, om der overhovedet er nogen Art af det, man efter almindelig menneskelig Betragtning kalder Skyld hos vedkommende, fordi han ikke kan betale.

I 1925 foranledigede jeg som Justitsminister et Cirkulære, der ud fra den Betragtning, at man ikke bør forfølge Alimenterne som Forbrydere, henstillede til Overøvrigheden, til Politimestrene og til Kommunerne at lade være med at stille